

καί εἰρων κατέστη πλέον παροιμιώδης ἀφ' ὅτου ἐξησθε ἀκόμη ὁ τότε Πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας κατέκτησε τὰ σαλόνια καί μαζί μ' αὐτά ὀλόκληρον τὸν ὠραῖον γυναικείον κόσμον τῆς Εὐρώπης. . . .

✚ Τὰ ὠραῖα χεῖλη εἶναι ἐκεῖνα, ποῦ, κατὰ τὴν ὠραιότατην παραβολὴν τῶν ἀρχαίων, ἔχουν τὸ σχῆμα τοῦ τόξου τοῦ Ἑρωτος. Χεῖλη οὔτε μικρά οὔτε μεγάλα, χωρὶς υπερβολικῆν ἐρυθρότητα, οὔτε ἀναιμικὴν ἀσπράδα. . . .

✚ Ὁ Ἑνάν ἔλεγε : «Μέχρι τοῦ 30οῦ ἔτους ἐπέθουμον νὰ ἦμαί ὠραῖα γυναικῆ—μέχρι τοῦ 40οῦ ἔνδοξος στρατηγός—καί ἐκεῖθεν καρδιάλιος».

✚ Ὁ ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας, ὅστις εὐφύεστατα ἔλεγεν, ὅτι τὸ χρυσάνθεμον μὲ τὰ πολλὰ μαλλιά καί μὲ τὴν ἑλλειψιν καρδίας, ἠδύνατο νὰ συμβολίσῃ ὠραιότατα τὴν γυναικῆ, δὲν εἶχε διόλου ἄδικον. Ἄλλ ἐνταῦτ' ὁ ἰδιότροπον τοῦτο Ἰαπωνικὸν ἄθος ἠδύνατο νὰ συμβολίσῃ καί τὸν Πρωτέα. Ἄλλᾶζον ὕψεις, προσλαμβάνον ὅλα τὰ χρώματα, μιμούμενον πότε συνεστραμμένους δακτύλους τεράτων, πότε εὐθέα φύλλα φοινίκων, πότε κόμην γυναικίς, πότε γλόην δάσους, πότε χιόνος νιβάδας, πότε χρυσοῦ πέταλα, παρουσιάζει μίαν ποικιλίαν, ἣν δὲν δύνανται νὰ περιγράψουν τῆς Ῥοτανικῆς τὰ συγγράμματα, καί ἡ ὁποία εἶναι ἄπειρος ὅπως οἱ ἀριθμοί.

✚ . . . Εἰς ἐκεῖνους, οἵτινες ἐξήντησαν κάθε τίτλον τιμῆς πρὸς πάντα σύγχρονον σατυρογράφον τῆς γυναικίς, ἀνάγκη νὰ ὑπομνησθῇ, ὅτι ἀκολουθοῦν συρμὸν πολὺ παλαιὸν καί ξεθυμασμένον. Ἐὰν ἄλλοι: οἱ Ἀριστοφάναι καί οἱ Μολιέριοι ἔμεναν ἔνδοξοι καί ὀπίσταν ἀκόμη ἐπραγματεύοντο θέματα δι' ὧν ἐσατυρίζετο ἡ γυνή, σήμερον ἡ σατυρογραφία τῆς γυναικίς κατέβηκεν εἰς τοὺς δρόμους, καί οἱ σατυρογράφοι αὐτῆς εἶναι ἀπὸ τὰς τάξεις τὰς ἀγενεῖς, ἀπὸ ἐκεῖνας, αἵτινες ἐκμεταλλεύονται μόνον διὰ χρηματισμὸν τὰ πλέον ἱερὰ καί τὰ πλέον εὐγενῆ ζητήματα. Σήμερον οἱ μεγάλοι ποιηταὶ καί οἱ ἔνδοξοι, ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι συνεχίζουν τοὺς Αἰσχύλους καί τοὺς Σοφοκλεῖς τῆς ἀρχαιότητος, ὁ Ἴψεν, ὁ Σούδερμαν, ὁ Δουμάς (υἱός) καί ὁ Τολστόϊ, καθὼς καί ἅπανα ἡ χορεία ὅλη τῶν ἐπιφανῶν τοῦ κόσμου, σήμερον ὅλοι αὐτοί, ἀκριβῶς, διότι εἶναι μεγάλοι καί ἰσχυροὶ διάνοιαι, υἰοθετοῦν τὸ ζήτημα τὸ γυναικείον, ὅπερ εἶναι ζήτημα ἐργασίας καί τιμῆς, καί καυτηριάζουν ἀμείλικτα τὴν ἀνδρικὴν ἀγαλίνωτον αυθαιρεσίαν καί ζωγραφίζουν μὲ τὰ σκοτεινότερα χρώματα τ' ἀνδρική πάθην εἰς τὰ ὅποια ὀφείλεται ἡ προίουςα κατάστασις τοῦ ἐκφυλισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος.

Διὰ τὴν γυναικῆ οἱ μεγάλοι ποιηταὶ καί σοφοὶ τῆς σήμερον ὑψώνουν μόνον στυλοβάτας τιμῆς καί θρόνους δόξης, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀναζῆ καί πάλιν ἡ ἐλπίς καί ἀναγεννᾶται τὸ ὄνειρον τῆς εὐδαιμονίας τῆς ἀνθρωπότητος.

[1901]

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΧΑΡΑΥΓΗ

Ῥόδινην ὄψι ἡ χαραυγὴ δείχρει στῆς γῆς τὰ πλάτη
Καὶ γίνεταί μαγετικά μὴ ψαλμοδία στῆ χτίσι·
Λεῖλα ἡ ψυγὴ μου ἀναζητεῖ γιὰ τ' ἀρχαλιόση καὶ
Μ' αὐτὸ στῆ γῆ νὰ ζῆσῃ.

Ἐντροπαλὰ τὰ λούλουδα μινάνοιχτα προσμένουν
Τὰ δροσερὰ χαράματα, τοῦ ἡλιου τὴν ἀχτίδα·
Θαρρεῖς κι' αὐτὰ πῶς χαίρονται, πῶς ζῶνε, πῶς
[χλωμαίνουν,
Γιὰ μὴ κρυφῆν ἐλπίδα.

Κι' ὁ ἥλιος λαμπυρίζοντα γύρω τὸ φῶς του γίνε
Καὶ κάθε πλάσμα ξαναζῆ στῆ λάμψι του τῆ θεία·
Ἐδῶ χαρίζει χρώματα, ἐκεῖ ὡμορφιά μᾶς δίνει,
Ἀγάπην κι' ἁρμονία.

('Οκτώβριος 1901)

ΕΛΕΝΗ Σ. ΛΑΜΡΗ

